

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

ΔΙΕΥΚΡΙΝΗΣΕΙΣ

***«Πνευματική Λατρεία» (από σελ. 55, 177)**

Είναι σημαντικό οι **Ήρωες και οι Ηρωίδες της πίστεως**, μεταξύ των άλλων, να μάθουν καλά πώς να **λατρεύουν το Θεό αληθινά και πνευματικά**.

Το ότι ο λαός του Θεού, ο Ισραήλ, σύμφωνα με την εντολή του Θεού, έπρεπε να βγει από την **Αίγυπτο** για να **λατρεύει το Θεό**, μας δείχνει ξεκάθαρα τη βαθιά **διαχωριστική γραμμή** ανάμεσα στο λαό του Θεού και τους Αιγυπτίους και στον τρόπο **λατρείας** τους.

Οι Αιγύπτιοι ήταν **ειδωλολάτρες**. Λάτρευαν το Θεό τους, το Σατανά, με τα έθιμα και τα όργιά τους.

Ο λαός του Θεού, ο Ισραήλ, θα έπρεπε να μάθει να **λατρεύει το Θεό** τελείως διαφορετικά, με **θυσίες που συμβόλιζαν τη θυσία του Χριστού στο Σταυρό**. Γι' αυτό έπρεπε να βγει απ' την Αίγυπτο.

Κατά τον ίδιο τρόπο και η **Εκκλησία** του Χριστού καλείται να **βγει έξω από τον Κόσμο**, ώστε να **λατρεύει το Θεό πνευματικά και αληθινά**, με τρόπο που ταιριάζει σε έναν **άγιο Θεό**. Διαβάζουμε: **«Ο Θεός [είναι] πνεύμα· και εκείνοι που τον προσκυνούν με πνεύμα και με αλήθεια πρέπει να [τον] προσκυνούν.»** (Ιωάν.4:24)

*«Έχοντας, αδελφοί, [την] παρρησία να **μπούμε μέσα στα άγια, διαμέσου τού αίματος του Ιησού**, μέσα από έναν νέο και ζωντανό δρόμο..., ας πλησιάζουμε με **αληθινή καρδιά**, με πληροφορία πίστεως, έχοντας τις **καρδιές μας καθαρισμένες** από πονηρή συνείδηση...»* (Εβρ.10:19-22)

*«Παραλαμβάνοντας μια ασάλευτη βασιλεία, ας κρατάμε τη **χάρη**, διαμέσου τής οποίας να **λατρεύουμε ευάρεστα τον Θεό**, με σεβασμό και ευλάβεια. **Επειδή, ο Θεός μας [είναι] φωτιά που κατατρώει.**»* (Εβρ.12:28-29)

Πώς όμως βγαίνει έξω ο πιστός από τον Κόσμο;

Απλώς με το **φρόνημα** ότι ο παλιός του άνθρωπος έχει πεθάνει ως προς τον Κόσμο μέσω του **Σταυρού του Χριστού**.

«Φρονείτε τον εαυτό σας ότι είστε νεκροί ως προς την αμαρτία, ζωντανοί προς το Θεό, μέσω του Χριστού».

«Πάνω στο **Σταυρό του Χριστού** ο κόσμος σταυρώθηκε για μένα και εγώ για τον κόσμο.»(Γαλ.6:14)

Δεν πρέπει ποτέ να μας διαφεύγει ότι η **βάση της πνευματικής λατρείας της Εκκλησίας** και του κάθε πιστού χωριστά, είναι, το τέλειο έργο του **Αμνού του Θεού πάνω στο Σταυρό όπου έχυσε το Άγιο Αίμα Του για τη λύτρωση του αμαρτωλού!** Αν παραμεριστεί αυτή η βάση τότε η **λατρεία** δεν είναι **πνευματική**. Γι' αυτό, **Λατρεία Θεού με Αμαρτία** δεν μπορούν να συνυπάρχουν.

Ο μη αναγεννημένος δεν μπορεί να λατρεύει το Θεό πνευματικά. Πρέπει πρώτα να **μετανοήσει**, να παρατήρει την Αμαρτία στο Σταυρό. Αυτό ισχύει και για τον πιστό όταν έχει αφήσει την πρώτη του αγάπη στο Χριστό και είναι χλιαρός.

Ο πιστός καλείται να **λατρεύει το Θεό**, όχι μόνο μέσα σε αίθουσα Εκκλησίας ή σε κάποια τακτική ώρα, αλλά **ακατάπαυστα**.

Στη **λατρεία του Θεού** δεν χρησιμοποιούνται μέσα που ερεθίζουν επικίνδυνα τα συναισθήματα και ξεσηκώνουν τα κατώτερα ένστικτα του ανθρώπου, όπως συμβαίνει στη **λατρεία του Σατανά**.

Δυστυχώς σήμερα πολλοί «σαρκικοί πιστοί» αρέσκονται σε χορούς και τραγούδια που διεγείρουν το **συναισθηματικό τους κόσμο**. (Ο χορός του Δαβίδ καθώς η κιβωτός μεταφερόταν, δεν έχει **καμία σχέση** με τους διάφορους σημερινούς χορούς, ούτε είχε τα ίδια κίνητρα. Και δεν επαναλαμβανόταν.)

Η **πνευματική υμνωδία** έχει υποκατασταθεί από τραγούδια **κοσμικού τύπου**, που δεν οικοδομούν πνευματικά. Μάλιστα υπάρχουν φορές που η «**υμνωδία**» συνοδεύεται από τέτοια εκκωφαντική μουσική που δημιουργεί μια υπνωτική ατμόσφαιρα, όπου άλλοι χάνουν την αυτοσυγκέντρωσή τους, άλλοι κατέχονται από υπερφυσικές δυνάμεις, κινούνται ρυθμικά, ακόμα και πέφτουν κάτω αναίσθητοι.

Ο λόγος όμως του Θεού μιλάει για «**λογική λατρεία**».

Ο πιστός καλείται να παραστήσει το **σώμα του σα μια ζωντανή θυσία**, ώστε να **μεταμορφώνεται** διαμέσου της ανακαίνισης του **νου** και να μπορεί να δοκιμάζει ποιο είναι το θέλημα του Θεού στην πρακτική ζωή, το **αγαθό, ευάρεστο και τέλειο**. (Ρωμ.12)

Η Εκκλησία που ομολογεί το Χριστό και ο κάθε πιστός χωριστά, καθώς περιμένει τον **Δεύτερο Ερχομό Του**, επειδή αργεί, υπάρχει ο κίνδυνος να αρχίσει να ερωτοτροπεί με τον Κόσμο. Και επειδή η **ανάγκη της λατρείας** είναι έμφυτη μέσα σε όλους, ο **Σατανάς προσφέρει έναν άλλο τρόπο λατρείας** που να τροφοδοτεί τις σαρκικές ορέξεις. Προσφέρει έναν τρόπο **αισθησιακής λατρείας, απομίμησης της πνευματικής**, που κάθε άλλο παρά είναι αληθινή. Μ' αυτό τον τρόπο αποκτά περισσότερους πλανεμένους οπαδούς.

Ο Κύριος προειδοποιεί: **«Έρχομαι ταχέως»**. Ο Χριστός θα έρθει ξαφνικά με τους αγίους αγγέλους Του και με ασύλληπτη δόξα. Το τι θα κάνει είναι δική Του δουλειά. Ένα όμως είναι βέβαιο, ότι η **κρίση** θα αρχίσει από τον **οίκο του Θεού** για κάθε είδους **ειδωλολατρία**. (1Πέτρ.4:17) (Πίσω από την ειδωλολατρία κρύβονται δαιμόνια).

Η πνευματική λατρεία, περιέχει δοξολογία και ευχαριστία στο Θεό για την άπειρη αγάπη Του, την **αγιότητα και την ευσπλαχνία** Του, τα θαυμαστά σχέδιά Του και πάνω απ' όλα εξαγγέλλει την **προσφορά του Γιου Του στο Σταυρό για τη λύτρωσή μας**.

Έχουμε σκεφτεί ποιο θα είναι το θέμα των ύμνων των λυτρωμένων στον Ουρανό; Διαβάζουμε: *«Ψάλλουν μια καινούργια ωδή, λέγοντας: Άξιος είσαι να πάρεις το βιβλίο, και να ανοίξεις τις σφραγίδες του· επειδή, **σφάκτηκες**, και μας **αγόρασες στον Θεό με το αίμα σου**, από κάθε φυλή και γλώσσα και λαό και έθνος· και μας έκανες βασιλιάδες και ιερείς στον Θεό μας· και θα βασιλεύσουμε επάνω στη γη.»* (Αποκ.5:9-10)

Ο πιστός καλείται να «ψάλλει με το πνεύμα του και με το νου του» με ευλάβεια και σεβασμό. Να κατανοεί μέσα στην καρδιά αυτά που λέει με τα χείλη του. Η θέλησή του να είναι ενεργοποιημένη, ώστε να **«ψάλλει με σύνεση»**.

Το ίδιο συμβαίνει και με την **προσευχή**. Ο Θεός συστήνει στον πιστό να **προσεύχεται** με το **πνεύμα** του, να **προσεύχεται** και με το **νου** του. (1Κορινθ.14:15)

Προσοχή στον τρόπο λατρείας μας. Παίζει πολύ σπουδαίο ρόλο στη ζωή μας εν Χριστώ. Η **πνευματική λατρεία** γίνεται με το **πνεύμα** μας διά **πίστεως**. Όχι με την ψυχή μας, με τις αισθήσεις και με συναισθηματισμούς.

Αυτά γράφονται για να μη συμμετέχουμε, σε τέτοιου τύπου λατρείες καθώς στις μέρες μας συναντάμε σε μεγάλο βαθμό.

****«Ιδανικός βασιλιάς και ποιμένας, ο Δαβίδ»** από σελίδα 181.

Ο **Δαβίδ** δεν ήταν μόνο **ιδανικός βασιλιάς**, αλλά και **καλός ποιμένας** του λαού του Θεού. Λάμβανε σοβαρά υπόψη τις ανάγκες του καθένα. Την **αδικία**, την **υποκρισία**, την **ασέβεια** και το **ψέμα** τα μισούσε και δεν άφηνε ελεύθερα να κυκλοφορούν στο βασίλειό του. «*Έκανε κρίση και δικαιοσύνη σε ολόκληρο τον λαό του.*» (1Χρον.18:14)

Σήμερα πολλοί απ' αυτούς που κατέχουν υπεύθυνη θέση στην Εκκλησία είναι απλησίαστοι. Κάποτε τόλμησα να ρωτήσω κάτι προσωπικό έναν απ' αυτούς και θίχτηκε τόσο πολύ, που βγήκε εκτός εαυτού. Μάλιστα, με παρομοίασε με τη «Χρυσή Αυγή...».

Τι λυπηρό! Δεν απορώ όμως γιατί κι εγώ ένα διάστημα που είχα μεγάλη ιδέα για τον εαυτό μου θιγόμουν πολύ εύκολα. Μου ήταν δύσκολο να συζητώ λογικά και υπομονετικά με τους άλλους και να ακούω τη γνώμη τους. Ο Θεός με ελέησε και κατάλαβα τι μου έλειπε: Ο **Σταυρωμένος Χριστός** στο κέντρο της καρδιάς μου, για να διώξει το κακό μου **Εγώ**. Δύσκολη η εγχείρηση, αλλά είναι απαραίτητο να γίνει. Αλλιώς, αντί να ζει ο Χριστός μέσα μας, θα ζει το Εγώ, που τελικά μας κάνει διπλοπρόσωπους και υποκριτές.

Η κοινωνία, ανά τους αιώνες, εκλιπαρεί για **δίκαιους κυβερνήτες**. Συνέχεια γίνονται πορείες διαμαρτυρίας, αλλά εις μάτην.

Ο σύζυγός μου έλεγε: «Καμιά γενεά δεν έλυσε τα προβλήματά της». Γιατί; Γιατί, όπως έλεγε ο **George Washington**: «**Είναι αδύνατο να κυβερνηθεί ο κόσμος δίκαια, χωρίς το Θεό και την Αγία Γραφή**».

Στο βιβλίο «**Αξέχαστες Συναντήσεις**» έχω γράψει και την προσωπική μου ιστορία, όπου αναφέρω με τι πάθος έψαχνα να βρω **αληθινή αγάπη και δικαιοσύνη**, στο σπίτι, στην Εκκλησία, στο σχολείο.

Στο γυμνάσιο π.χ. οι καθηγητές βαθμολογούσαν διαφορετικά τους μαθητές στους οποίους έκαναν «ιδιαιτέρα» μαθήματα. Τους έλεγαν εκ των προτέρων τις ασκήσεις που θα έβαζαν στις εξετάσεις. Όλες αυτές οι αδικίες δημιουργούσαν μέσα μου απερίγραπτη διαμαρτυρία και αγανάκτηση. Δεν είχα όμως τρόπο ν' αντιδράσω, ίσως γι' αυτό είχα συχνά πονοκεφάλους.

Από τότε όμως που **συνάντησα το Χριστό προσωπικά** και μου άλλαξε τη ζωή, σταμάτησα να ψάχνω δικαιοσύνη και αγάπη στους ανθρώπους του κόσμου. Είναι ματαιοπονία. Εξάλλου την **ιδανική αγάπη και δικαιοσύνη** τη βρήκα στον **Αναστημένο Ιησού Χριστό**.

***«Καθημερινή Κάθαρση» από σελίδα 248

Ο Κ. Μεταλληνός έδινε μεγάλη σημασία στην **καθημερινή κάθαρση** βασιζόμενος στο εδάφιο: «*Ας **καθαρίσουμε** τον εαυτό μας από κάθε μόλυσμα.*» (2Κορινθ.7:1) Παραθέτω μερικές χρήσιμες σκέψεις από τα **πρόχειρα χειρόγραφα** του στο βιβλίο: «**Η Αλλιώτικη Ζωή του Αγιασμού**».

Πολλές φορές λέμε από άγνοια: «Είδες στην αρχή με τι ζήλο ξεκινάμε και έπειτα είδες... έτσι είναι αυτά...». Όχι, δεν είναι έτσι αυτά. Δεν είναι το σχέδιο του Θεού αυτό, αλλά είναι γιατί μένεις **ακάθαρτος**, αφήνοντας μέσα σου μολύσματα που τα διατηρείς. Το σχέδιο του Θεού είναι «από δόξα σε δόξα».

Σε ρωτώ, αδελφέ μου, τι **ακαθαρσίες** έχεις κρατήσει μέσα σου; «**Καθαρίζομε** εαυτούς από κάθε μόλυσμα σαρκός;» Κοίταξε, πώς μιλάς, πώς σκέφτεσαι, τι πόθους έχεις, πώς αντιμετωπίζεις το περιβάλλον. Κοίταξε, γιατί εκεί μολύνεσαι.

Πρέπει κάθε βράδυ να **καθαρίζεσαι** ενώπιον του Θεού. Έτσι ακονίζεται η ζωή σου. «Μικρές αλεπούδες», τις ονομάζει η Παλαιά Διαθήκη. Αν το μεταφέρουμε αυτό στην Καινή Διαθήκη, θα δούμε ποιες είναι αυτές. «Μικρές αλεπούδες» είναι όταν καταλαλεις τον απόντα αδελφό σου ή όταν έχεις μεγάλη ιδέα για τον εαυτό σου. Να! Μολύσματα: Αγαπάς το χρήμα, δουλεύεις για το χρήμα και τους σκοπούς του κόσμου. Αυτά είναι τα μολύσματά σου γι' αυτό δεν μπορείς να πας μπροστά και λες: «Τι να κάνουμε; Έτσι είναι». **Όχι, δεν είναι έτσι.**

Αυτή την **κάθαρση** δεν μπορεί να την κάνει ο Χριστός αντί για μας. Πρόσεξε! Αυτή η **κάθαρση, είναι καθήκον δικό μας**, αν δεν την κάνεις εσύ δεν την κάνει ούτε ο Θεός. Αυτός αφήκε το έργο σε σένα, είναι στην εξουσία σου, είναι στη δική σου τη μερίδα, είναι η «**υπακοή της πίστης**». Στην **υπακοή της πίστης**, θα **υπακούσεις το λόγο του Κυρίου**. Δεν έτυχε να διαβάσεις την επί του όρους Ομιλία; Κάτσε κάτω να τη διαβάσεις. Κοίταξε εκεί μέσα τον εαυτό σου και **καθαρίσου**. Πήγαινε, εξομολογήσου προς τον Κύριο. Τακτοποίησου με τον αδελφό σου... Πήγαινε να ταπεινωθείς γιατί τον ταπείνωσες. Τότε θα αισθανθείς τι θα γεμίσει τα σωθικά σου, τι ευλογία του Θεού!

Η **πίστη** είναι η βάση. Το **έργο του Χριστού** είναι η **νίκη**. Εκείνος μας ελευθέρωσε από την τυραννία της Αμαρτίας, αλλά η **κάθαρση**, «να καθαρίσουμε εαυτούς», λέει ο Παύλος, είναι **πράξη υπακοής** του λυτρωμένου και ελευθερωμένου παιδιού του Θεού.

Ποτέ εμείς δεν μπορούσαμε να κάνουμε κάτι, ώστε η ευθύνη μας για τις αμαρτίες μας να σβήσει, αν ο **Χριστός δεν πέθαινε στο Σταυρό...** Όμως πρόσεξε, γιατί η **πίστη έχει και τίμημα**, που λέγεται **υπακοή της πίστης** γι' αυτό ο Κύριος μας λέει: «Αν μείνετε ενωμένοι μαζί Μου και τα λόγια Μου μένουν μέσα σας». Γίνονται όλα μέσω της **πίστης**. «Ο τηρών τις εντολές μου εκείνος είναι ο αγαπών με και εις εκείνον θα φανερωθώ, γιατί εκείνος **καθαρίζει** εαυτόν». Καθαρίζει εαυτόν.

Να, λοιπόν, η **αιτία** της **πνευματικής εξασθένισης του πιστού**. Η αμέλειά του για την **καθημερινή κάθαρση...** γι' αυτό δεν γίνεται προκοπή στην πνευματική σου ζωή. Γι' αυτό ακριβώς κάνεις κακή φιγούρα έξω.... κοίταξε προσεχτικά και ειλικρινά την καρδιά σου αν είναι καθαρή ή αν έχει μέσα μολυντήρια, αράχνες που δεν τις προσέχεις κι αυτές σου κατατρώνε όλη τη ζωή και δε σε αφήνουν να πάρεις επάνω σου.

Ας φέρουμε λοιπόν, ενώπιον του Κυρίου το ζήτημα του **καθαρισμού των καρδιών μας**, επειδή αν, καθώς είπαμε, δεν το ζητήσεις εσύ, δεν το κάνει ο Χριστός για σένα. Αυτός έκαμε το **έργο στο σταυρό του Γολγοθά**, την ανάστασή Του και την ανάληψή του στους ουραμούς. Έκαμε αυτά που είναι τα **θεμέλια** της πνευματικής ζωής όλων μας.

Αλλά μιλούμε για την **υπακοή της πίστης**. Δεν είμεθα **ετεροκίνητα**, έχουμε την **πρωτοβουλία της ελευθερίας** να δοθούμε στο Θεό και ν' αγαπήσουμε το θέλημα του Κυρίου.

Μην περιμένεις το Χριστό να σου πει: «Πέσε να κοιμηθείς. Μην ενδιαφερθείς για την καρδιά σου, μην ενδιαφερθείς για τα μολύσματα της ημέρας. Κοιμήσου ήσυχα κι εγώ κάνω τη δουλειά μου και τα καθαρίζω όλα. Μην ανησυχείς γι' αυτά».

Δε θα το κάνει ποτέ αυτό ο Κύριος. Ποτέ. Έτσι ξεχωρίζει ο ένας χριστιανός από τον άλλο. Ο ένας δίνει σημασία στον Κύριο και στις εντολές Του και ο άλλος δε δίνει σημασία. Ο ένας φροντίζει για την **κάθαρση της καρδιάς** του ο άλλος όχι. Ο ένας προχωρεί και ο άλλος μένει στάσιμος. Ο ένας θριαμβεύει κι ο άλλος διαρκώς βρίσκεται με «ενοικιαστήριο» στο κεφάλι από χτυπησιές, πτώσεις αλλεπάλληλες και δεν μπορεί να πάρει επάνω του...

Είναι άραγε η **ζωή του αγιασμού**, δηλ. η **νίκη εναντίον της Αμαρτίας**, ένα πράγμα **παθητικό** για μας; Όχι! Αφού έκανε ο Θεός τα γεγονότα, τα τεράστια, τα οποία εξασφάλισαν αυτόν τον τρόπο ζωής για μας, τώρα ο Θεός μάς παρακαλεί:

«Σας παρακαλώ, **παραδοθείτε** εις το Χριστό, την Κεφαλή σας ...Εκείνος θέλει να σας μεταδώσει τη ζωή Του «όπως ο κορμός του αμπελιού μεταδίδει στα κλαδιά τη ζωή και φέρνει τα ωραία σταφύλια». Αφού, λοιπόν, πήραμε τη **Σωτηρία δωρεάν**, μέσω της **πίστης**, **παίρνουμε τη ζωή** μέσω της **υπακοής της πίστης**. Η **πίστη** έχει **υπακοή** και σ' αυτό μας καλεί ο Θεός... Είναι ανάγκη ο καθένας ενώπιον του Κυρίου, να κάνει μια **αναθεώρηση της καρδιάς** του. Να την τοποθετήσει κάτω από το φως του Αγίου Πνεύματος και να πει: **«Κύριε, ερεύνησε την καρδιά μου και δείξε μου μήπως υπάρχει ανομία»**.

*****«Δυσνόητα» χωρία** από σελίδα 292

(Πληροφορίες κυρίως από το βιβλίο **Magna Charta of Women by Jessie Penn-Lewis.**)

Αναρωτιόμαστε: Πώς εξηγούνται τα **«δυσνόητα»** χωρία τα σχετικά με τη συμμετοχή της **πιστής γυναίκας** στις χριστιανικές συναθροίσεις;

Ενδεικτικά, ενώ στο 11^ο κεφ. της 1^{ης} Επιστολής προς τους Κορινθίους πιστούς ο απ. Παύλος θεωρεί ως δεδομένο τη συμμετοχή της γυναίκας στην **προσευχή** και στην **προφητεία**, στο 14^ο κεφ. βάζει απαγορευτικό επικαλούμενος το **«νόμο»**. Ποιο νόμο; Πουθενά στην Παλαιά Διαθήκη δεν υπάρχει οποιαδήποτε νύξη απαγόρευσης ομιλίας της γυναίκας. Πώς ερμηνεύεται αυτή η ολοφάνερη **«αντίφαση»**;

Ο Θεός προνόησε να βρω μια μελέτη από σοβαρούς και κατάλληλα μορφωμένους αναλυτές των Γραφών που ρίχνουν **φως** σ' αυτά τα **«δυσερμήνευτα»** χωρία. Ήταν απάντηση θερμών προσευχών.

Θέλω, **πολύ περιληπτικά**, να μοιραστώ αυτό το **φως** με πιστές αδελφές και με όσους προβληματίζονται ειλικρινά, με σκοπό την οικοδομή. Παρακαλώ να διαβαστεί με ειλικρινή κίνητρα κατόπιν προσευχής.

Σύμφωνα με όσα γράφει ο καθηγητής **Sir William Ramsay** – αυθεντία στις **ιστορικές έρευνες** αναφορικά με την πρώτη Εκκλησία στη Μ. Ασία, τις επιστολές και τα ταξίδια του απ. Παύλου – όπως κι άλλοι ερμηνευτές, από την **ανταλλαγή** των **επιστολών** ανάμεσα στους Κορινθίους πιστούς και τον απ. Παύλο, συμπεραίνουμε ότι οι **Ιουδαίζοντες χριστιανοί** προσπαθούσαν να εφαρμόσουν και το **νόμο τους** στην Εκκλησία. Ποιο νόμο; Τον **Προφορικό Νόμο των Ιουδαίων** που μεταξύ των άλλων δίδασκε τη σιγή **των γυναικών**. Θεωρούσαν **ντροπή** να ακούγεται η φωνή της γυναίκας ανάμεσα στους άντρες.

Στο «**δυσνόητο**» λοιπόν χωρίο της επιστολής, ο καθηγητής **Ramsay** σημειώνει την ανάγκη να υποψιαστούμε ότι ο Παύλος **παραθέτει** μια ολόκληρη πρόταση όπως ακριβώς του την είχαν γράψει οι Κορίνθιοι. (Στην εποχή εκείνη δεν χρησιμοποιούσαν **σημεία στίξης** - απαραίτητα για τη κατανόηση ενός κειμένου). Διαβάζουμε την πρόταση: «*Οι γυναίκες σας ας **σιωπούν** μέσα στις εκκλησίες· επειδή, δεν είναι **επιτρεπτό** σ' αυτές να μιλάνε, αλλά να υποτάσσονται, όπως λέει και ο **νόμος**».*

Αυτό δίδασκε ο **Προφορικός Νόμος** των Ιουδαίων, όχι η Αγία Γραφή. Κάτω λοιπόν απ' αυτό το φως **αποσαφηνίζεται** πλήρως η **φαινομενική αντίφαση** της διδασκαλίας του Παύλου. Δεν ήταν δική του η απαγορευτική εντολή αλλά των **Ιουδαϊζόντων** - αυτών που είχαν πιστέψει στο Χριστό αλλά ήθελαν παράλληλα να φυλάξουν και το νόμο τους. Ο απ. Παύλος ήταν κάθετα **αντίθετος** στην τήρηση των **Ιουδαϊκών Παραδόσεων**. Μάλιστα, σε μια περίπτωση αναγκάστηκε να ελέγξει ενώπιον όλων τον απ. Πέτρο, επειδή **παρέκλινε** από την αλήθεια τής κατά **χάριν σωτηρίας μέσω της πίστεως**, αποχωρίζοντας τον εαυτό του από τους εθνικούς πιστούς, όταν είδε τους **Ιουδαϊζόντες**, και του είπε: «*Γιατί αναγκάζεις τους εθνικούς να **Ιουδαϊζουν**;*».(Γαλάτες 2:14)

Είναι φανερό η προσπάθεια του Σατανά να αναμίξει τη **Χάρη** με το **Νόμο**. Το ίδιο προσπαθεί και σήμερα ο Σατανάς.

Πριν πολλά χρόνια, διαβάζοντας τα «**δυσνόητα**» χωρία τα σχετικά με το «**κάλυμμα**» της γυναίκας όταν προσεύχεται, είχα **δυσκολευτεί πάρα πολύ** γιατί έγραφε ότι έχει σχέση με αγγέλους κτλ. Θέλοντας κατά πάντα να είμαι υπάκουη στον Κύριο, φορούσα «**κάλυμμα**» μερόνυχτα εφόσον μας προτρέπει να **προσευχόμαστε αδιάλειπτα**. Χωρίς να το καταλάβω, είχα αναμίξει το **Νόμο** με τη **Χάρη**. Λες και η **Θυσία του Χριστού στο Σταυρό** δεν ήταν επαρκής να εμφανιστώ μπροστά στο θρόνο του Θεού χωρίς «κάλυμμα» στο κεφάλι! Ώσπου ο Θεός με ελέησε και με ελευθέρωσε από το **νόμο**, την **Παράδοση των Ιουδαίων**. Λυπάμαι που τόσες πιστές είναι εγκλωβισμένες σ' αυτή τη συνήθεια, νομίζοντας ότι είναι εντολή Θεού για να εισακουσθεί η προσευχή τους.

«Λουκέτο» στο στόμα της πιστής γυναίκας!

Από το Θεό...;

Τι γίνεται όμως με το ακόμα πιο «**δυσνόητο**» χωρίο στην 1^η Επιστολή προς τον Τιμόθεο κεφ. 2, το **μοναδικό** στην Αγία Γραφή, όπου ο απ. Παύλος φαινομενικά **σφραγίζει το στόμα της πιστής γυναίκας** με έναν

τόσο **ακατανόητο τρόπο**; Ένα χωρίο που δίνει λαβή στον άντρα να ζει σαν κυρίαρχος, να υποτιμά τη γυναίκα και τη γνώμη της. Ένα χωρίο που έρχεται σε **αντίφαση** με όλο το πνεύμα της Βίβλου, υποβαθμίζοντας θεμελιώδεις χριστιανικές αρχές και διδασκαλίες.

Ξεκινάμε με τα εδάφια 8-9. Ας δούμε όλη την πρόταση όπως είναι στο κείμενο: «**Βούλωμαι** ουν προσεύχεσθαι τους άνδρας εν παντί τόπω επιφέροντας οσίους χείρας χωρίς οργής και διαλογισμού, **ωσαύτως** [και] και τας γυναίκας εν καταστολή κοσμίω μετά αιδούς και σωφροσύνης κοσμείν εαυτάς...».

Ο **Sir William Ramsay** λέει ότι η λογική ερμηνεία της λέξης «**ωσαύτως**», (που σημαίνει **παρόμοια ή με τον ίδιο τρόπο**) στο χωρίο αυτό σημαίνει ότι αυτό που θέλει ο Παύλος να κάνουν οι άντρες, το ίδιο θέλει να κάνουν και οι γυναίκες. Με άλλα λόγια, όπως θέλει οι άντρες να **προσεύχονται** σε κάθε τόπο με υψωμένα καθαρά χέρια, θέλει **παρόμοια να προσεύχονται** και οι γυναίκες.

Ειδικοί σοβαροί μελετητές των Γραφών σημειώνουν ότι μετά τη λέξη «γυναίκες», πρέπει να αναπληρώσουμε **το κενό** με το ρήμα «**να προσεύχονται**». Αυτή η μετάφραση του χωρίου: «Θέλω οι άντρες να προσεύχονται.... με τον ίδιο τρόπο και οι γυναίκες να προσεύχονται ...» ακούεται λογική και κατανοητή, και δεν προσκρούει στα χωρία τα σχετικά μ' αυτά που ήδη αναφέραμε, όπως και σε άλλα.

Εκείνοι που δεν συμφωνούν μ' αυτή την ερμηνεία, μεταφράζουν το χωρίο ως εξής: «Θέλω οι άντρες να προσεύχονται... το ίδιο και οι γυναίκες με ενδυμασία σεμνή να στολίζουν ...». Αυτή η ερμηνεία δίνει το δικαίωμα σε μερικούς να ισχυρίζονται, εμμέσως πλην σαφώς, ότι απαγορεύεται η γυναίκα να προσεύχεται δημόσια και να υψώνει τα χέρια της.

Πάντως είναι **κανόνας**: Κάθε **ορθή διδασκαλία τεκμηριώνεται** με βάση τα **συμφραζόμενα** και βρίσκεται σε **αρμονία** με όλη τη διδασκαλία της Αγίας Γραφής. Αλλιώς, η ερμηνεία του χωρίου είναι «δυσνόητη», παραπλανητική και οδηγεί σε ακρότητες.

Επίσης σε όλα τα «**δυσνόητα**» εδάφια πρέπει απαραίτητα να λαμβάνεται υπόψη η **ιστορική συγκυρία** της εποχής εκείνης, όπως λέει ο **Sir William Ramsay**.

Όλες οι **λαθεμένες διδασκαλίες** στηρίζονται σε κάποιο **απομονωμένο χωρίο** της Αγίας Γραφής ή σε κάποια **Παράδοση**. Τα παραδείγματα είναι αναρίθμητα.

Έχω πικρή προσωπική **πείρα**, γι' αυτό τα γράφω αυτά.

Ο απ. Πέτρος δείχνει στους πιστούς τον φοβερό **κίνδυνο** ως προς όλα τα «**δυσνόητα**» μηνύματα των Γραφών: «*Τα οποία οι αμαθείς και αστήρικτοι στρεβλώνουν ... για τη δική τους απώλεια.*» (2Πέτρ.3:16)
Γι' αυτό, είναι προτιμότερο να πάρει κανείς **ουδέτερη στάση** στα «**δυσνόητα**» εδάφια μέχρι να σιγουρευτεί για την **αληθινή** εξήγηση.

Και τώρα φθάνουμε στο πιο κρίσιμο χωρίο. Ερευνώντας τις **ειδικές συνθήκες** της εποχής εκείνης, μαθαίνουμε ότι οι **Ρωμαίοι χριστιανοί**, άντρες και γυναίκες, **διώκονταν** από τον άσπλαχνο **Νέρωνα** και μαρτυρούσαν με τους πιο φρικαλέους βασανισμούς. Οι **χριστιανές γυναίκες** βρίσκονταν ιδιαίτερα στο στόχαστρο γιατί υπερτερούσαν πνευματικά των **Ιουδαίων γυναικών** στη **μάθηση** και στη **φλόγα ευαγγελισμού**, γιατί «δημόσια φανέρωναν θεοσέβεια». (1Τιμ.2:10) (Ο **νόμος των Ιουδαίων** επέτρεπε τη μάθηση των γυναικών μόνο σε ό, τι αφορούσε τα καθήκοντά της στο σπίτι). Αντίθετα η χριστιανή γυναίκα είχε **ενεργό ρόλο στην Αποστολική Εκκλησία** και ο αριθμός των γυναικών που δέχονταν το Χριστό ήταν μεγάλος. Με προθυμία συνέρρεαν στις συναθροίσεις της Εκκλησίας. Πολλές ήταν οι γυναίκες που κατελάμβαναν πρωταρχικές θέσεις στις τάξεις του **μαρτυρίου**. Ο ιστορικός **Lecky** στο βιβλίο του «**Τα Ευρωπαϊκά Ήθη**» γράφει για την περίοπτη άσκηση της γυναικείας επιρροής στο σπουδαίο έργο της **μεταστροφής της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας**.

Έτσι οι πιστοί είχαν ν' αντιμετωπίσουν επιπλέον το φθόνο και την **εχθρότητα των Ιουδαίων**. Υπήρχε ο κίνδυνος να τους προδώσουν στις Αρχές, όπου είχαν πρόσβαση μιας και ο **αυτοκράτορας Νέρων** είχε παντρευτεί την Εβραία προσήλυτη Ποπαία.

Αν π.χ. ασπαζόταν τον Χριστιανισμό η γυναίκα ή η κόρη κάποιου αξιωματούχου, καταλαβαίνουμε τι κίνδυνο διέτρεχαν όλοι οι πιστοί! Έτσι προφανώς δικαιολογείται γιατί η **μάθηση της γυναίκας** έπρεπε να γίνει με **ησυχία – αθόρυβα**. Ο **Sir Ramsay** γράφει: «*Οι συμβουλές που δίδονται από τον Απόστολο Παύλο ως προς τις σχέσεις των Χριστιανών στην κοινωνία, είναι πάντα σύμφωνες με τις **συνθήκες** που επικρατούσαν κάτω από την εξουσία του Νέρωνα*».

Πρέπει να λάβουμε υπόψη **όλες αυτές τις ιδιαίτερες συνθήκες**, καθώς διαβάζουμε την Επιστολή του απ. Παύλου στον Τιμόθεο – ενώ βρισκόταν στη Ρώμη, γύρω στο 67 μ. Χ. - **κάτω απ' τις οποίες** ο Παύλος

ο ίδιος δεν επέτρεπε η γυναίκα να διδάσκει ή να μαθητεύει τον άντρα της ή να αυθεντεύει, αλλά να ησυχάζει. (1Τιμ.2:12)

«**Η απαγόρευση αυτή**» λένε οι ερμηνευτές, «**θεωρείται ένα κατ' εξαίρεση προληπτικό μέτρο** για την αντιμετώπιση μιας άκρας αναγκαιότητας στις επικίνδυνες εκείνες στιγμές και δεν έρχεται σε **αντίφαση** με αυτό που είχε μόλις πει ο Απόστολος αναφορικά με τη γυναίκα: **να προσεύχεται παρόμοια όπως ο άντρας**. Επίσης δεν ήταν μια μόνιμη απαγόρευση».

Κάτω λοιπόν απ' αυτό το φως εξηγείται πώς ο απ. Παύλος είχε **πιστές γυναίκες συναγωνίστριες** στο **Ευαγγέλιο**· **συνιστούσε** τη **Φοίβη** ως **διάκονο** της Εκκλησίας των Κεχραιών – με ίσα δικαιώματα με άντρα διάκονο· χαιρετούσε την **Πρίσκιλλα**, που μαζί με τον άντρα της διατηρούσε μία κατ' οίκον Εκκλησία, κτλ.

Ο χαρακτηρισμός λοιπόν του Παύλου ως «**μισογύνη**» από πολλούς είναι **σατανικός** και αποσκοπεί στη **δυσφήμιση** του χαρακτήρα του Θεού και την **υποβάθμιση** της θεοπνευστίας της Αγίας Γραφής. Επιπλέον σκανδαλίζει ψυχές και **κολοβώνει** το **Σώμα του Χριστού**, εφόσον **ένα μέλος** - «η πιστή γυναίκα» - θεωρείται ως ένα «άχρηστο μέλος».

Μία αιτία που η Εκκλησία των ημερών μας έχει χάσει την πρώτη **Αποστολική φλόγα** και δύναμη, επισημαίνουν σοβαροί σχολιαστές, είναι και αυτή. Ο **ακρωτηριασμός** ενός μέλους!

Οι **Απόστολοι** ήταν αυτόπτες μάρτυρες στο γεγονός ότι το **Άγιο Πνεύμα** δεν έκανε διάκριση την ημέρα της **Πεντηκοστής**. Πλήρωσε **άντρες και γυναίκες** και έδωσε σε όλους εξίσου το χάρισμα να διηγούνται τα μεγαλεία του Θεού στο πλήθος στις δικές τους γλώσσες, σύμφωνα με την προφητεία του **Ιωήλ** (2:28-29). «**Θα ξεχύσω από το πνεύμα μου επάνω σε κάθε σάρκα· και θα προφητεύσουν οι γιοι σας και οι θυγατέρες σας.**» (Πραξ.2:17-18)

Γι' αυτό οι Απόστολοι δεν υποβάθμιζαν το ρόλο της γυναίκας στην Εκκλησία. Επέτρεπαν κι αυτές, ανάλογα με το χάρισμα που τους είχε δώσει το Άγιο Πνεύμα, να συμμετέχουν ενεργά στις κατ' οίκον τότε συναθροίσεις. Επιπλέον δίδασκαν τους πιστούς άντρες να **τιμούν** τις γυναίκες τους, για να μην εμποδίζονται οι προσευχές τους. (1Πέτρ.3:7)
Σήμερα πολλοί «**πιστοί άντρες**» συμπεριφέρονται και διδάσκουν με ένα πνεύμα **αυταρχικό**, σα να έχουν αυτοί το «**μονοπώλιο**» να μεταδίδουν το λόγο του Θεού. Και θέλοντας «**με ζήλο**» να εφαρμόσουν το λόγο του Θεού, προσπαθούν να **σφραγίσουν το στόμα της πιστής**

γυναίκας, στηριζόμενοι σ' ένα μόνο «**δυσνόητο**» εδάφιο. Περιφρονούν τα πνευματικά της χαρίσματα. Δεν καταλαβαίνουν τι ζημιά κάνουν. Πόσο πληγώνουν την ψυχή της πιστής γυναίκας, θεωρώντας την ακατάλληλη πνευματικά! Και ούτε ελέγχονται, νομίζοντας ότι κάνουν το θέλημα του Θεού. Το «**εν Χριστώ δεν υπάρχει αρσενικό, θηλυκό**» (Γαλ.3:28) είναι σα να μην ισχύει πλέον γι' αυτούς. Ξεχνούν τις αναρίθμητες **γυναίκες** που ως **ιεραπόστολοι έχουν συμμετάσχει** στο έργο του ευαγγελισμού στα πέρατα του κόσμου, υπακούοντας στην εντολή του Κυρίου: «*Πηγαίνετε και μαθητεύσατε όλα τα έθνη...*».

Αυτά κάνει η **άγνοια**, ο **εγωισμός** και η **προκατάληψη!** **Τυφλώνει** και **φανατίζει** ακόμα και τον πιο «πνευματικό πιστό». Με αποτέλεσμα να σβήνεται το Πνεύμα και να επηρεάζεται αρνητικά η **πρόοδος της Εκκλησίας**. Το μήνυμα του **Σταυρού και της Ανάστασης** να μην ακούεται ζωντανά.

Στην πνευματική ζωή, κάθε **λαθεμένη ερμηνεία** του λόγου του Θεού έχει αντίκτυπο στη ζωή μας και γενικά στην Εκκλησία του Χριστού.

Μην ξεχνάμε όμως ότι μια μέρα θα σταθούμε μπροστά στο **Βήμα του Χριστού** και η τιμωρία θα είναι αυστηρή σε όποιον εμπόδισε με οποιονδήποτε τρόπο το έργο του **Αγίου Πνεύματος**.

Ας μη **φανατιζόμαστε** λοιπόν με όλα τα «**δυσνόητα**» χωρία της Βίβλου. Πάντως το «**λουκέτο**» στο στόμα της πιστής δεν το βάζει ο Θεός.

Θέλω τελειώνοντας ν' αναφέρω ότι, με το σύζυγό μου, αν και ήταν κήρυκας, μελετούσαμε και μαζί το λόγο του Θεού ανταλλάσσοντας τις γνώμες μας. Με ενεθάρρυνε στη μετάφραση των βιβλίων της **Penn-Lewis**. Μάλιστα τα διάβαζε και ο ίδιος, δεν τα περιφρονούσε επειδή η συγγραφέας ήταν γυναίκα, όπως κάνουν μερικοί «κατέχοντες υψηλές θέσεις». Ο Κ. Μεταλληνός, όχι μόνο διάβαζε τα βιβλία της, που περιείχαν βαθιές θεολογικές διδασκαλίες γύρω από το **μήνυμα του Σταυρού** και τη **νικηφόρα ζωή ενάντια στο Σατανά**, αλλά συνιστούσε και σε άλλους να τα διαβάζουν. Χάρης σε μερικούς τέτοιους απροκατάληπτους πιστούς άντρες, το αληθινό μήνυμα του Ευαγγελίου έφερε καρπό στη γενεά τη δική τους.

Εύχομαι κι άλλοι κήρυκες να ακολουθήσουν το παράδειγμά τους στην γενεά αυτή. Κι αν δυσκολεύονται, ας θυμηθούν τη **Δεβόρρα**. Άντρες και γυναίκες πήγαιναν σ' αυτήν για να βρουν λύση στα προβλήματά τους. Ήταν μια **σοφή από Θεού προφήτισσα, κριτής και συναγωνιστής** με το Βαράκ στον πόλεμο ενάντια στον Εχθρό.

Άραγε θα πήγαινε σήμερα κάποιος «πιστός άντρας» να τη συμβουλευτεί!! Μόνο αν ήταν απροκατάληπτος και ταπεινός.

«Πόσο ωραία είναι επάνω στα βουνά τα πόδια εκείνου που ευαγγελίζεται, εκείνου που κηρύττει ειρήνη! Εκείνου που ευαγγελίζεται αγαθά, εκείνου που κηρύττει σωτηρία, εκείνου που λέει στη Σιών: Ο Θεός σου βασιλεύει!» (Ησ.52:7)

Αγαπητέ αναγνώστη, ήρωα και ηρωίδα πίστεως, ο Κύριος καλεί και τα δικά σου πόδια να είναι ωραία. Να φέρεις και συ τα **Καλά Νέα** της λύτρωσης του Σταυρωμένου και Αναστημένου Χριστού στις ψυχές που χάνονται. Να διακηρύττεις το μήνυμα της απελευθέρωσης από τη δαιμονική κατοχή. Το μήνυμα της **πλέριας εν Χριστώ ζωής** μέσω της **πλήρωσης του Αγίου Πνεύματος**. Της νίκης και του θριάμβου, προς **έπαινο της δόξας του Θεού**. Μη δίνεις σημασία τι λένε οι άνθρωποι, αλλά πες με θάρρος: «Ίδού εγώ, **Κύριε**, τάσσομαι στην υπηρεσία Σου.»

(Επιπρόσθετες έγκυρες πληροφορίες σχετικά με το επίμαχο θέμα, που επιβεβαιώνουν ακόμα πιο πειστικά τα όσα έχουν ήδη ειπωθεί, ώστε να μην υπάρχει καμιά σκιά αμφιβολίας).

Τι είναι το Ταλμούδ;

Διαβάζουμε στη **Wikipedia**: "Το **Ταλμούδ** είναι μια καταγραφή συζητήσεων των Ραβίνων σχετικά με τον Εβραϊκό Νόμο, τα ήθη, έθιμα και την ιστορία,»

Ονομάζεται **Προφορικός Νόμος** των Ιουδαίων.

Το **Ταλμούδ** περιλαμβάνει **Παραδόσεις** που θεωρούνται πιο σημαντικές από αυτές που γράφει το βιβλίο της Παλαιάς Διαθήκης του Νόμου, το *Torah*. (Ο Χριστός το επιβεβαιώνει αυτό λέγοντας στους γραμματείς και Φαρισαίους: **«Γιατί κι εσείς παραβαίνετε την εντολή τού Θεού εξαιτίας τής παράδοσής σας; Επειδή, ο Θεός έχει προστάξει, λέγοντας: «Τίμα τον πατέρα σου και τη μητέρα.» και «εκείνος που κακολογεί τον πατέρα ή τη μητέρα, να θανατώνεται, οπωσδήποτε.» Εσείς, όμως, λέτε: Όποιος πει στον πατέρα ή στη μητέρα: Είναι δώρο οτιδήποτε επρόκειτο να ωφεληθείς από μένα, και μπορεί να μην τιμήσει τον πατέρα του ή τη μητέρα του. Και ακυρώσατε την εντολή τού Θεού εξαιτίας τής παράδοσής σας. Υποκριτές...»** Ματθ.15:3-7)

Μόνο το **Ταλμούδ** διδάσκει τη **σιωπή των γυναικών**.

Μόνο το **Ταλμούδ** χαρακτηρίζει την **ομιλία των γυναικών** ως «επαίσχυντη».

Το **Ταλμούδ** δηλώνει : "Η φωνή της γυναίκας απαγορεύεται επειδή είναι σεξουαλικά προκλητική». (Ταλμούδ, Berachot 24α).

Το Ταλμούδ φιμώνει τις Γυναίκες

Ο **Cheryl** παρατηρεί ότι «η **φίμωση των γυναικών** ήταν ένα **Εβραϊκό διάταγμα**. Οι γυναίκες δεν επιτρέπεται να μιλήσουν στη συνέλευση ή να κάνουν ερωτήσεις. Οι Ραβίνοι δίδασκαν ότι, η γυναίκα δεν χρειάζεται να ξέρει τίποτα άλλο παρά πώς να πλέκει τη ρόκα της. Ο **Ιώσηπος**, ο γνωστός **Εβραϊός ιστορικός**, ισχυριζόταν: «Η γυναίκα», λέει ο **νόμος**, «είναι σε όλα τα πράγματα κατώτερη από έναν άνδρα. Ως εκ τούτου ας είναι υποτακτική."

(σύντομες φράσεις από το **Ταλμούδ**).

"Οι γυναίκες είναι σεξουαλικά σαγηνευτικές, διανοητικά κατώτερες, κοινωνικά ενοχλητικές και πνευματικά διαχωρίζονται από το νόμο του Μωυσή. Ως εκ τούτου, αφήστε τις να σιγούν.»

"Είναι ντροπή στη γυναίκα να ακούεται η φωνή της μεταξύ των ανδρών.» (Ταλμούδ, tractate Kiddushin).

«Η φωνή της γυναίκας είναι σκέτη βρώμα.» (Ταλμούδ, Berachot Kiddushin).

Ο **Adam Clarke** (1762-1832) ο οποίος εκπροσωπεί έναν από τους πρώτους μετα-ρεφορμιστές μελετητές της Βίβλου, λέει ότι, τα χωρία στην 1^η Επιστ. Κορινθ.14:34-35, «αφορά ένα **Εβραϊκό διάταγμα**", επειδή "οι γυναίκες δεν επιτρέπεται να διδάξουν στις συνελεύσεις ή ακόμα και να κάνουν ερωτήσεις."

Παραθέτει τα σκληρά λόγια του μισογύνη **Ραβίνου Ελιέζερ**, όπως παραδίδονται στο Bammidbar Rabba, παρ. 9, fol. 204:

«Καλύτερο είναι να αφήσετε τα λόγια του νόμου να καούν παρά να παραδοθούν στις γυναίκες.»

Η **Δρ Κάθριν Bushnell** (1856-1946), ιατρός, ιεραπόστολος, και λόγια σε θέματα σχετιζόμενα με τη Βίβλο, που γνώριζε άπταιστα τα Εβραϊκά και τα Ελληνικά, σημειώνει μεταξύ άλλων την παρατήρηση του σπουδαίου γερμανού λεξικογράφου **Schleusner**, σχετικά με τα λόγια του Παύλου: Η φράση: «όπως λέει ο **νόμος**», αναφέρεται στον **Προφορικό Νόμο** των Εβραίων, επισημαίνοντας ότι στην Παλαιά Διαθήκη δεν υπάρχει κανένας "κανόνας» σχετικά με αυτό το θέμα.

Αναρωτιέται η ίδια: «Τι γίνεται με τους εκατοντάδες «νόμους» στην Παλαιά Διαθήκη που ανοίγουν τα στόματα των γυναικών...;»

Ο **πάστορας Γκρέις Ying May** θέτει το ερώτημα: "Πώς θα μπορούσε ο Παύλος, αφού δίνει πρώτα προτροπές στην 1^η Επιστ. Κορινθ. 11: 5 (αναφορικά με τις γυναίκες που προφητεύουν και προσεύχονται), ξαφνικά να αλλάξει το μυαλό του και στο ίδιο εκκλησίασμα να απαγορεύει στις γυναίκες να μιλούν. Μια τέτοια ερμηνεία καθιστά τον Παύλο όχι μόνο έναν συγγραφέα που βρίσκεται σε σύγχυση, αλλά και έναν συγγραφέα χωρίς πνευματική έμπνευση, έναν που φάσκει και αντιφάσκει. Τη μια ώρα αναφέρεται στις γυναίκες που προφητεύουν και την άλλη ώρα τους απαγορεύει να μιλάνε ".

Ο **David W. Odell-Scott**, Καθηγητής Φιλοσοφίας στο Kent State University, υποστηρίζει ότι η γραμματική δομή και το περιεχόμενο του κειμένου δείχνει ότι τα χωρία 34 και 35 της 1^{ης} Επιστ.Κορινθ.14, είναι **αποσπάσματα** της επιστολής των Κορινθίων προς τον Παύλο, ο οποίος μάλιστα τους επιπλήττει αμέσως μετά, θέτοντας το ερώτημα: «Μήπως από σας βγήκε ο λόγος του Θεού ή σε εσάς μόνους έφτασε;»

Ως «άντρας πιστός»

Μετά από αυτές τις **αξιόπιστες και πειστικές πληροφορίες**, αν ήμουν «**άντρας πιστός**», δε θα άφηνα να περάσει το θέμα απαρατήρητο. Θα αναθεωρούσα το όλο θέμα με προσευχή. Θα εξέταζα καλοπροαίρετα και καλόπιστα τα «υπέρ» και τα «κατά» έχοντας υπόψη όλα όσα λέει η Αγία Γραφή με τα τόσα πολλά παραδείγματα.

Θα σκεφτόμουν π.χ.: «Πώς είναι δυνατόν ο **βασιλιάς Ιωσίας** να ζητήσει από τη **προφήτισσα Όλδα** να μάθει το θέλημα του Θεού, αν υπήρχε **εντολή απαγόρευσης** στην Αγία Γραφή στις γυναίκες να μεταδίδουν μηνύματα του Θεού; Και γιατί να μην προτιμήσει τον **Ιερεμία, άντρα προφήτη**, που ζούσε στις μέρες του;» (2Χρον.34:21-28) Και τι να πω για τις τόσες άλλες **γυναίκες προφήτισσες**, όπως τη **Μαριάμ**, τη **Δεβόρρα** και άλλες, σε εποχή που δεν είχε εκπληρωθεί ακόμα η προφητεία του **Ιωήλ**. Δεν είχε έρθει ακόμα το Άγιο Πνεύμα να **πληρώσει τους γιους και τις θυγατέρες με πνεύμα προφητείας**. Και όταν βλέπω τη **συμπεριφορά του Χριστού** στη **Σαμαρείτισσα**, στην **Αιμορροούσα**, στη **Χαναναία**, στη **Μαρία τη Μαγδαληνή**, μένω έκπληκτη! Απερίγραπτα αμερόληπτη και στοργική! Γι' αυτό οι Φαρισαίοι σκανδαλίζονταν! Γι' αυτούς η **γυναίκα** ήταν ένα πλάσμα «βδελυρό, προκλητικό».

Τη μεγαλύτερη όμως χαρά ένωσε ο Χριστός από μια «αμαρτωλή» γυναίκα, την ώρα που έβρεχε τα πόδια Του με τα δάκρυα, τα σκούπιζε

με τις τρίχες της, τα καταφιλούσε και τα άλειφε με το μύρο! Ποιος άντρας έκανε κάτι παρόμοιο;

Το θέμα είναι πολύ σοβαρό και δε θεωρώ έντιμο να τα κουκουλώσω αυτά με ελαφριά τη συνείδηση (μιλώ τι θα έκανα αν ήμουν **άντρας πιστός**). Θα ευθυγραμμίζομαι με την **αλήθεια του λόγου του Θεού**. Θα σταματούσα να θεωρώ ανεπίτρεπτη την ομιλία της γυναίκας γύρω από τις αλήθειες του Θεού. Σαν το Χριστό θα φερόμουν με **εκτίμηση** και όχι με περιφρόνηση απέναντι στο γυναικείο φύλο, από φόβο, μην τυχόν και πέσω στον **πειρασμό έπαρσης και υποκρισίας**, θεωρώντας τον εαυτό μου ανώτερο από τη γυναίκα και πιο κατάλληλο να εμπνέομαι από το Πνεύμα του Θεού, για να διδάσκω το λόγο του Θεού και να προσεύχομαι.

Και κάτι άλλο που με προβληματίζει: τώρα μιλώ σαν **γυναίκα πιστή**. Ποιο «**νόμο**» υπακούνε «**οι υπεύθυνοι των Εκκλησιών**» καθώς επιτρέπουν στη **γυναίκα** να πει την ομολογία της από τον «άμβωνα» ή να απαγγείλει κάποιο ποίημα ή να διηγείται κάποια ιστορία, συγχρόνως όμως απαγορεύουν να μοιράζεται αλήθειες από το λόγο του Θεού ή να διαβάσει κηρύγματα;

Καλό είναι λοιπόν, οι **πιστοί άντρες**, να ξεκαθαρίζουν τη συνείδησή τους απέναντι στο Θεό. Τι πιστεύουν; Το **Ταλμούδ**, τον **Προφορικό Νόμο** των Ιουδαίων, που «σφραγίζει το στόμα της γυναίκας» και την υποβαθμίζει ή **το λόγο του Θεού**, που την ανυψώνει και ανοίγει το στόμα της να διηγείται τα μεγαλεία του Θεού;

Πιστεύω ότι η **αληθινά πιστή γυναίκα** δεν επιδιώκει «άμβωνες» και επίδειξη γνώσεων. Ζει με φόβο Θεού. Έχει κι αυτή Πνεύμα Θεού να διακρίνει την οδηγία του Θεού, τι πρέπει και τι δεν πρέπει να λέει.

Εύχομαι, με αγάπη Χριστού, οι **πιστοί άντρες** να πάρουν τη θέση που τους αρμόζει ως «**υπεύθυνοι υπηρέτες του Θεού**». Να ελευθερωθούν από τις προκαταλήψεις τους και ως **νέοι άνθρωποι εν Χριστώ**, να είναι **μιμητές του Χριστού**, για να μπορούν να βοηθήσουν σωστά κι εμάς τις γυναίκες. Να θεραπεύσουν τις πληγές.

Είναι ώρα όλοι, άντρες και γυναίκες, που ομολογούμε το Χριστό, να **εγερθούμε από τον ύπνο**, να μας ελεήσει ο Θεός και να καταστραφούν τα έργα του Σατανά. **Να έρθει Αναζωπύρωση! Να θριαμβεύσει ο Χριστός!**

*****«Δέσιμο από πονηρά πνεύματα», (από σελ. 313)

Θεωρώ ωφέλιμο να γνωρίζουμε την εμπειρία του **Κ. Μεταλληνού** σχετικά με τη **δαιμονική κατοχή του**. (Ως κύρια αιτία ο ίδιος θεωρεί την **υπερηφάνειά του**).

Τι ακριβώς συνέβαινε στον εαυτό του, ο Κ. Μεταλληνός, δεν γνώριζε. Το **λογικό**, η **σκέψη** του, η **μνήμη** του, ήταν όλα **δεμένα** σ' έναν δύσκολο κόμπο. Αισθανόταν το **πνεύμα του σκοτισμένο** και την **ψυχή** του σαν το πουλί το **κλεισμένο** στο κλουβί, χωρίς ελευθερία για εκδήλωση και δράση. Φόβοι και δειλίες είχαν κατακλύσει τον εσωτερικό του κόσμο, ιδιαίτερα **ένας τρόμος** κλονισμού της υγείας του. Αισθανόταν **κατάκοπος**, μολονότι δεν εργαζόταν, κι **εξαντλημένος** χωρίς να είναι σωματικά άρρωστος. Οι περιοδικοί ισχυροί **πονοκέφαλοι** τον αχρήστευαν σωματικώς, η δε αδυναμία του να κηρύξει και η απροθυμία του να μελετήσει και να προσευχηθεί τον **μαράζωναν πνευματικώς**.

Σα μόνη ελπίδα του κρατούσε δυνατά το **σωσίβιο των υποσχέσεων** του Κυρίου... Και προσευχόταν: «Θεέ μου ας ελευθερωθώ εκ των βαθέν υδάτων. Σώσε με, Κύριε, ο Λυτρωτής μου, διότι εισήλθον ύδατα έως ψυχής μου... Ω! Κύριε, εισάκουσον της προσευχής μου και η κραυγή μου ας έλθει προς Σε.»

Η κραυγή του ήλθε προς τον Κύριο, ο Οποίος ευδόκησε ν' ανοίξουν τα μάτια του Μεταλληνού για να **διακρίνει το Σατανά και τις ύπουλες ενέργειές του**.

Το πρώτο συμπέρασμά του ήταν ότι ο πονηρός εχθρός τον πολέμουσε με **σκέψεις ψεύδους**. Ενόησε ότι τα πονηρά πνεύματα επιδιώκουν ν' αντικαταστήσουν τις σκέψεις μας με τις σκέψεις τους... Έτσι μπορούν να ελέγχουν την εσωτερική ζωή του ανθρώπου με απώτερο σκοπό να την παραλύσουν ολωσδιόλου και να τη νεκρώσουν. Κάτω από το φως αυτό, ο Μεταλληνός έβλεπε τώρα την **πραγματική αιτία** της **πνευματικής του νωθρότητας** κι εύρισκε τις ρίζες των φόβων του, για τη δήθεν καταστροφή της υγείας του.

Πώς όμως θα αχρήστευε τα φλογισμένα βέλη του Πονηρού; Έγραψε την εποχή εκείνη: «Ο Διάβολος νικιέται διά **της πίστεώς μας**. Στις εισηγήσεις του τις απελπιστικές, τους φόβους του, τις δειλίες του, **πρέπει ν' αντιτάξουμε πίστη στο Χριστό**, στερεά **πίστη**, η οποία θα διαλύει και γελοιοποιεί τα στρατηγήματά του. Στην περίπτωση τούτη η **πίστη** έχει ως περιεχόμενό της το έργο της **τέλειας υπακοής του Χριστού**. Ο Κύριος Ιησούς απέκρουσε όλα τα τεχνάσματα και τις επιθέσεις του Εχθρού, **υπακούοντας στον Πατέρα μέχρι θανάτου**. Αλλά αυτός ο **θρίαμβος του Χριστού εναντίον του Διαβόλου γίνεται και δικός μας θρίαμβος** όσες φορές κι εμείς υπακούμε στο θέλημα του Θεού και μένουμε εν Χριστώ. Με άλλα λόγια, **όταν υπακούμε** στο θέλημα του Θεού νικάμε τον Διάβολο. Όταν Τον παρακούμε νικιόμαστε από το Διάβολο.

Η επιμέλεια που είχε ο Μεταλληνός στα προηγούμενα χρόνια ν' αποστηθίσει ολόκληρη την **Καινή Διαθήκη**, τον βοήθησε ανυπολόγιστα κατά τις κακές μέρες του πειρασμού. Στις εισηγήσεις των πονηρών πνευμάτων **πρόβαλλε** με ετοιμότητα τις **αληθινές βεβαιότητες του λόγου του Θεού**. Εδώ χρειάζεται **πίστη** στη **θεοπνευστία της Γραφής**. Το «**γέγραπται**» συντρίβει το Σατανά, βεβαιώνει ο Μεταλληνός.

Διαβάζοντας το βιβλίο «**Ο Πνευματικός Αγώνας του πιστού**», εννόησε βαθύτερα ο Μεταλληνός τι ακριβώς είχε συμβεί στο **σώμα** του και στο **πνεύμα** του και το ονόμαζε: «**δέσιμο εκ πονηρών πνευμάτων**». Με άλλα λόγια, **κατοχή**. Έκτοτε προσευχόταν ο Κύριος να καταστρέψει κάθε κλοιό δαιμονικό στο σώμα του και στο πνεύμα του. Να διαλύσει τους δαίμονες ...να τον σπλίσσει με τη χάρη του **τιμίου Του Αίματος**, με **πίστη θριάμβου**, και να τον καταστήσει πυρφόρο και φοβερό εναντίον των σατανικών επιθέσεων. Σημειώνει ο Μεταλληνός: «Ο Ιησούς Χριστός είναι το πρόσωπο που καταστρέφει τα έργα του Διαβόλου, όχι μόνο στο **πνεύμα** αλλά και στο **σώμα**, με θεραπείες επί ασθενειών και παθήσεων. Προς τούτο απαιτείται **πίστη** σ' Αυτόν...»

Ύστερα από τη θεία επέμβαση στη σωματική υγεία του Μεταλληνού, οι **υποσχέσεις του Κυρίου** έγιναν γι' αυτόν οι πλέον ζωντανές πραγματικότητες της ζωής του.

Έτσι «ο παθός έγινε μαθός». Στο πειραματικό σχολείο της δοκιμασίας του ο Μεταλληνός έμαθε όχι μόνο για το Σατανά και τις μεθόδους του, αλλά και σπούδασε τον τρόπο πώς να πολεμάει εναντίον του.

Επί δεκαοχτώ μήνες μετά την απελευθέρωσή του γίνονταν θεραπείες αυτοστιγμεί διαφόρων γνωστών προσώπων. Σοβαρές μορφές παθήσεων στομάχου, παράλυση διαφόρων μελών του σώματος, υψηλός πυρετός, δαιμονοπάθειες, κωφαλαλία κι άλλες ασθένειες, εξαφανίσθηκαν αμέσως, ύστερα από την προσευχή και την επάλειψη με λάδι.

Διηγείται ο ίδιος: «Η υπηρέτριά μας, ηλικίας είκοσι ετών χτυπήθηκε από **δαιμονοπάθεια**, με αποτέλεσμα ν' αλλάξει η συμπεριφορά της απότομα. Φανέρωνε τέλεια αποστροφή προς το όνομα «Χριστός» και προς την προσευχή. Αποπειράθηκε να τρυπήσει τα μάτια της με καρφίτσα. Προσπαθούσε να σχίσει όλες τις Άγιες Γραφές που υπήρχαν στο σπίτι... Η έκφραση του προσώπου της ήταν μελαγχολική και άγρια. Όταν έγινε **προσευχή με επάλειψη ελαίου**, η κόρη ηρέμησε τελείως και ξαναβρήκε αμέσως τον εαυτό της, χωρίς να θυμάται απολύτως τίποτε από την προηγούμενη ανώμαλη διαγωγή της.»

(Από το βιβλίο «**ΕΠΕΣΕ Ο ΔΥΝΑΤΟΣ**» υπό Γερ. Ζερβόπουλου.)

***** **«Διαφορά παρακοής του Αδάμ από της Εύας»** (από σελ. 327)

Εδώ γεννάται μια πολύ σοβαρή απορία: Υπάρχει διαφορά της παρακοής του Αδάμ από της Εύας; Μελετώντας επισταμένως διαπιστώνουμε ότι υπάρχει διαφορά και μάλιστα τεράστια. Ποια είναι αυτή; Ο Αδάμ **αμάρτησε θεληματικά**, δηλαδή **εν ψυχρώ**, όπως λέμε, ενώ η Εύα **εξαπατήθηκε**. «Πιάστηκε στη φάκα», θα λέγαμε. Αμάρτησε αλλά όχι **συνειδητά**.

Ο λόγος του Θεού ξεκαθαρίζει τη διαφορά. Λέει: *«Αν κάποια ψυχή **αμάρτησει από άγνοια... θα του συγχωρηθεί... η ψυχή που θα πράξει [αμάρτημα] με υπερήφανο χέρι... η ψυχή εκείνη θα εξολοθρευτεί από μέσα από τον λαό της. Επειδή, **καταφρόνησε του λόγο του Κυρίου, και παρέβηκε την προσταγή του, η ψυχή εκείνη, θα εξολοθρευτεί οπωσδήποτε η αμαρτία της θα είναι επάνω της**».*** (Αριθ.15:27-31)

Αναρίθμητα είναι τα παραδείγματα ανθρώπων που αμάρτησαν εξαιτίας **άγνοιας**, γι' αυτό βρήκαν συγχώρηση. Κι άλλοι εξαιτίας **αποστασίας** ενάντια στο Θεό και δε βρήκαν συγχώρηση.

Όπως εκείνος που το **Σάββατο** βγήκε να μαζέψει ξύλα. Η απόφαση του Θεού ήταν να λιθοβοληθεί. **Αμάρτησε εκούσια**. Περιφρόνησε **εν ψυχρώ** την εντολή του Θεού.

Το ίδιο ο **Σαούλ**, οι **δύο γιοι του Ααρών**, ο **Κορέ**, ο **Αβειρών**, ο **Ιούδας**, ο **Ανανίας** και η **Σαπφείρα**. Ο λόγος του Θεού λέει ότι υπάρχει **αμαρτία θανάσιμη και αμαρτία μη θανάσιμη**.

Η άρνηση του Πέτρου αν και φαινομενικά ήταν θανάσιμη, όμως βρήκε συγχώρηση γιατί δεν ήταν **εθελούσια**. Δεν ήταν όμοια με την προδοσία του Ιούδα.

Σήμερα οι δικαστές ψάχνουν επισταμένα να βρουν σε ποιο βαθμό φταίει ο κατηγορούμενος για το κακό που έκανε, ώστε ανάλογα να του επιβληθεί η ποινή. Το έκανε προμελετημένα; Ήταν σε ήρεμη ψυχική κατάσταση ή κάτω από ψυχική φόρτιση;

Πώς εξαπατήθηκε η Εύα:

*«Ο Εχθρός καταχράστηκε τους ανώτερους πόθους της Εύας προς το Θεό με σκοπό να την αιχμαλωτίσει και να την υποδουλώσει στον εαυτό του. Χρησιμοποίησε «το καλό» για να φέρει «το κακό». Εισηγήθηκε το κακό για να φέρει δήθεν το καλό. Πιασμένη στο **δόλωμα** ότι θα είναι «σοφή» και «σαν θεός» η Εύα, τυφλώνεται σε ό, τι αφορά την **υπακοή** της στο Θεό και **ΕΞΑΠΑΤΑΤΑΙ**» (από το βιβλίο «Ο Πνευματικός Αγώνας του πιστού»).*

Λέγοντας ο **Αδάμ** στο Θεό: «Η γυναίκα που μου έδωσες... αυτή μου έδωσε από το δέντρο και έφαγα», όχι μόνο **κουκουλώνει** την εν ψυχρώ **ανυπακοή** του αλλά και έμμεσα κατηγορεί το Θεό.

Λέγοντας η **Εύα** στο Θεό: «Το φίδι με **εξαπάτησε**, και έφαγα» δεν παριστάνει την αθώα, αλλά δείχνει ότι δεν αντιλήφθηκε **την παγίδα του Εχθρού, το**

δόλωμά του. Δεν είχε πλήρη συναίσθηση τι πάει να κάνει. **Λυπάται**, με άλλα λόγια, για την **παράβαση της εντολής** που διέπραξε. «*Η γυναίκα απατήθηκε και έγινε παραβάτης*». (1Τιμ.2:14)

Οπότε θεωρείται αυτονόητο ότι η Εύα μετανόησε. Έτσι εξηγείται γιατί ο Θεός επέλεξε την **Εύα**, ώστε μέσω αυτής να στείλει τον **Μεσσία**.

Όλοι έχουμε προσωπική εμπειρία τέτοιου είδους αμαρτιών. Πόσες φορές αμαρτήσαμε στον Κύριο χωρίς να το καταλάβουμε, χωρίς να το θέλουμε! Πες, σε ώρα μη αγρύπνιας ή από άγνοια.

Το ότι ο Αδάμ **αμάρτησε εν ψυχρώ**, τεκμηριώνεται από τα ακόλουθα χωρία του λόγου του Θεού: «*Αυτοί, όπως ο Αδάμ παρέβηκαν τη διαθήκη.*» (Ωσ.6:7)

«*Αν σκέπασα την παράβασή μου όπως ο Αδάμ, κρύβοντας την ανομία μου στον κόρφο μου.*» (Ιώβ 31:33)

Με άλλα λόγια, ο «**Αδάμ δεν απατήθηκε**» (1Τιμ.2:14) αλλά **θέλησε και παρέβηκε την εντολή του Θεού**. Επέλεξε **ενσυνείδητα** να είναι κι αυτός **ανεξάρτητος**, όπως ο Σατανάς. **Επαναστάτησε** ενάντια στο Θεό.

Ο λόγος του Θεού ξεκαθαρίζει πόσο σοβαρό είναι όταν «**αμαρτάνουμε εθελούσια**» (Εβρ.10:26-27)

Είναι επίσης αξιοπρόσεκτο ότι ο λόγος του Θεού δε λέει ότι η **Αμαρτία** μπήκε στον κόσμο μέσω των **Πρωτοπλάστων** αλλά μέσω «**ενός ανθρώπου**».

Διαβάζουμε: «*Διαμέσου ενός ανθρώπου η αμαρτία μπήκε μέσα στον κόσμο... αν για το αμάρτημα του ενός πέθαναν οι πολλοί, πολύ περισσότερο η χάρη τού Θεού και η δωρεά διαμέσου τής χάρης τού ενός ανθρώπου, του Ιησού Χριστού, περισσεύει στους πολλούς... όπως με την παρακοή τού ενός ανθρώπου οι πολλοί καταστάθηκαν αμαρτωλοί, έτσι και με την υπακοή τού ενός (του Χριστού) οι πολλοί θα κατασταθούν δίκαιοι.*»

Είναι μέγιστη ανάγκη ο κάθε πιστός να διακρίνει τη διαφορά μεταξύ της **εκούσιας αμαρτίας** και της **ακούσιας αμαρτίας**.

Δεν μπορούμε να παίζουμε με την Αμαρτία, για την οποία ο Χριστός σταυρώθηκε. Αν ξέρουμε ότι αυτό που πάμε να κάνουμε είναι **αμαρτία**, καλύτερα να πεθάνουμε παρά **ενσυνείδητα** να το πράξουμε.

«*Κάθε τι που δε γίνεται από πίστη είναι αμαρτία.*» (Ρωμ.14:23)